

Щ^{Галина}иКіна

КОЛИ МОЛОТ
ЗУСТРІЧАЄТЬСЯ
З КОВАДЛОМ

Харків
«ФОЛІО»
2020

«Волинь моя! Колиско ніжнобарвна!
До тебе серцем лину я завжди.
У всяку пору ти, мов квітка, гарна,
Як Мавка лісова, чарівна ти...»

Віра Мужилко. «Волинь моя»

Пролог

Старі двері піддалися зусиллям Олі і скреготливо прочинилися. Дівчина обережно ступила через поріг. Зараз вона більше скидалася на злодійку, яка крадеться до чужого дому, аніж на його власницю. Вечірні сутінки розсипалися на подвір'ї, і в домі панував морок. Проте не такий, що жахає, а навпаки: він надавав обрисам кімнат м'якості й таємничості. Запахи, картини, ікони, старе ліжко біля печі — все було давно знайоме і майже нічого не змінилося з того часу, як вона востаннє тут була. Хоча ні... змінилося. Раптом емоції накрили дівчину новою хвилею...

Набравши повітря в легені, Оля на хвилюк заплющила очі. Це вже вкотре допомогло трішки заспокоїти нерви, тож дівчина вирішила почати з деталей, перш ніж звертати увагу на глобальні проблеми.

«Треба перевдягнутися», — подумала вона, поглянувши на заляпані грязюкою кросівки, та сукню, яка з небесно-блакитної перетворилася на брудно-блакитну. Дівчина затягла дорожню сумку (теж усю в багнюці) в дім і почала копирсати-

ся в одязі. Піжамних штанів Оля не знайшла, тому прийняла інше важливе рішення — увімкнути світло.

Під її рукою роздратовано клацнув умикач, але відповідної реакції не сталося. Ольга кілька разів повторила спробу, але марно.

— Чудово, — услід вмикачеві роздратовано мовила Оля.

Тим часом сутінки все міцніше посилювали свою владу над довкіллям, а в дім крізь шпаринки непомітно сипалася темрява.

Ольга згадала, що в домі колись була гасова лампа, яка в дитинстві здавалася їй витвором мистецтва і чарів. Присвічуючи собі смартфоном, дівчина попрямувала крізь невеликий коридорчик (тут його називали «сіни») до старої комори.

Оля смикнула за двері й про себе відзначила, що комора зачинена. Дівчина від подиву навіть на секунду відсахнулася від дверей. Ну що ж... Повернувшись знову до кухні-вітальні, як часто робили в таких будинках, вона попорпалася в сумочці, намагаючись знайти в'язку ключів, які дісталися їй разом із цим домом. Але Ольжина сумочка навіть при світлі дня не розкривала всіх своїх таємниць, а в напівтемряві й поготів. Так Ольга прогаяла купу часу, доки краєм ока не помітила тьмянний відблиск залізячок, які спокійно лежали на столі. Утомлено взявши ключі, дівчина знову попрямувала через сіни до комірчини, яка (о диво!) і досі була замкненою.

Ще хвилин десять дівчина прововтузилася, обираючи підходящий до замка ключик. Поклавши мобільний телефон, який одночасно слугував ліхтариком, на щабель драбини, що

вела на горище, вона перевіряла ключ за ключем, а коли залишився лише один, промовила:

— Ну, ти вже точно підійдеш, — і встромила його в замкову щілину. Зусилля... Поворот... Знову поворот... Нічого. Абсолютно нічого! Замок не піддався, а ключ не виправдав Ольжиних сподівань.

Дівчина фиркнула, ще раз смикнула за двері (наче це могло допомогти) і повернулася в дім.

Притримуючи телефон зубами, Оля спробувала присвітити собі, щоб знайти у валізі якийсь зручний одяг, і неймовірно зраділа, коли бавовняна тканина піжамних штанів визирнула з-поміж решти речей.

Дівчина переодягнулася в м'які штани, одягла картату сорочку чоловічого покрою і вирішила спробувати пошукати світла ще в старому серванті. Наче зосереджений на своїй справі археолог, вона оглянула старий посуд, потім стримано одну за одною повідчиняла шухлядки, наткнувшись навіть на одну замкнену. «У цьому домі, певно, традиція така», — подумала роздратовано. Урешті-решт, як це завжди буває, в останній шухлядці дівчина знайшла декілька старих воскових свічок, а поруч — коробку сірників. Дуже доречно, позаяк через декілька хвилин її ліхтарик заморгав, а смартфон сповістив, що батарея розряджена.

Оля поставила свічку на тумбочку біля ліжка, і врешті-решт заховалася під стару ковдру. Утома поступово долала дівчину, але страх не пускав сон до зіниць. Кожен маленький звук, від стукоту гілки об вікно до вигуків сови, відганяв сторожкий сон. Та все ж далека дорога разом з минулою майже

безсонною ніччю діяли краще всякого снодійного. Дівчина повільно засинала, а в голові купчилися образи останніх двох-трьох днів.

Розділ 1

За два дні до того

Оля якраз сиділа в затишній кав'ярні на Саксагансько-го, сесія була позаду, дозрівало гаряче літо і вона нарешті відчувала себе майже вільною. Майже... Її подружка Леська весело повідомляла про свої останні походеньки, швидко переключаючись з історій про чергового хлопця на моду цього літа. Усміхаючись та киваючи подрузі, дівчина помітила при вході знайомий силует. Злість, страх та зневага зім'яли нутрощі дівчини в одну грудку і так яскраво відобразилися на її обличчі, що навіть Леська припинила своє цвірінчання.

— Що таке? Хто там? — Леся не приховувала надмірної цікавості й повернула свою світлу голівку туди, куди спрямовувався погляд подруги. До кав'ярні заходив юнак худорлявої статури з модною стрижкою, а подружка Олі лише беззвучно ахнула, побачивши його за ручку з довгоногою дівулею.

— От козел, уже з новою короною походить, — не стрималася від коментаря Леська.

— Ходімо звідси, — Оля швидко махнула офіціантці, дістаючи гаманець із сумочки.

— Та чого ти так боїшся? — відверто кажучи, Лесі подобалася ця кав'ярня, і їй не дуже хотілося йти.

— Я боюся лише одного: що виповім цьому придуркові все, що про нього думаю, коли зустріну його, — зашипіла на подругу Оля.

— Так це давно пора було зробити! Ще й після того, як цей, вибач на слові, козел, із тобою повівся. Він же зрадив тобі з твоєю ж сестрою!

— По-перше, дякую, що ти мене так заспокоюєш і знову про це нагадуєш, — кинула в'їдливий комплімент Оля, поглядаючи на чек, який приніс офіціант, — а, по-друге, я не збираюся опускатися до рівня сварливої бабці.

— Він тобі хоч гроші, які брав на свій дракий проект, повернув? — Ольга була вражена тим, як подрузі вдається одночасно діставати її і гаманець із сумочки.

— Слухай, давай не зараз?

— Тобто не повернув?

— Ти йдеш чи ні? — Оля квапливо підвелася, щоб припинити невгамовний мовленнєвий потік подруги.

Промчавши повз об'єкт антипатії непоміченими, подруги швидко попрямували вздовж вулиці.

Леся шумно набрала в рот повітря, збираючись змішати його з іще однією жменею слів, але Ольга встигла перехопити естафету.

— Я не хочу зараз про це говорити!

Повітря так само шумно вилетіло з Лесиних губ, але без слів, на самоті. Отак вони і пройшли кілька кварталів, але всі спроби говіркої подруги завести цікаву розмову розбивалися об Ольжину мовчанку й задумливість, і врешті-решт Леся здалася.